بسم اللہ الرحمن الرحیم

سی حرفی اوّل

الف

اللہ دے نام دا واسطائی بھر دے شراب تھیں جام ساقی
شراب خانے اندر جھاڑو کرن خاطر بدلے جام دے رکھ غلام ساقی
دنیا دین تے جان ایمان لے لے ایہو رکھنا درم ستے دام ساقی
کر کرم دی نظر حسین اُتے خلقت وچ تیرا فیض عام ساقی

ب

بخش مینوں چڑھیا نام رب دے شراب خانے دی کڈھ زکوٰۃ ساقی
زکوٰۃ دیتیاں مال نہ ہووے تھوڑا ابکہ ہوندی ہے ودھ ثواب ساقی
وار دیاں شراب دے جام اتوں دین مذہب تے ذات صفات ساقی
ٹوٹ وچ حسین بے چین ہویا جگت نظر آوے کالی رات ساقی

ت

ترس کر مینوں ترسانا ہیں کریں خیال خدا دا واسطائی
لگی پیاس میں آس کر پاس آیا مندے حال خدا دا واسطائی
نال تال منتاں نہ ٹال مینوں جام پیال خدا دا واسطائی
حسین بخش مسکین فقیر اُتے نظر ڈال خدا دا واسطائی

ث

تابع دے نال صدق کر کے قدمی حاضر ہویا ہے حضور ساقی
صراحی کھول شراب صفا والی میرا جام کر دے بھرپور ساقی
تار نشے اندر مست ہو ہو کے دیکھاں نور جس تھیں جلوہ کوہ طور ساقی
ہو دی دوئی حسین دی دور ہووے پردہ تخت والا ہووے چور ساقی

ج

جلد شراب پیال مینوں آوے تاب اس جان بے تاب اندر

ترشہ دوہاں جہاناں دا دکھناہاں گردی اک پیالے شراب اندر
دستگیر ہیں توں دستگیر ہو توں چھٹ جان خمار عذاب اندر
تینوں فرض حسین ہے تے رحم کرنا مسئلہ دیکھ قرآن کتاب اندر

ح — حال میرے اتے رحم کرنا نشہ پیالہ میرا سینہ پاک ہووے
دفتر شرک غرور تے کذب والا اک نشے اندر جل کے خاک ہووے
روح مست ہے نشے دے وچ چست ہو کے عازم سیر سفر افلاک ہووے
برکت نشے دی نال حسین عاجز خوف دشمناں تھیں بے باک ہووے

خ — خدمت دے واسطے رکھ ساقی خدمت گاراں رنداں مستانیاں نوں
شراب خواراں دے پیر اندی خاک جھاڑاں رہواں تابعدار دیوانیاں نوں
رنیا دین اندر مینوں نہیں ڈھونی بہڑیا ہریا مدناہمیاں طعنیاں نوں
تیرے دوار حسین آیا جھاڑ کشش کرلے مے خوانیاں نوں

د — دے شراب دا تیز پیالہ لاہ ننگ ناموس ملنگ ہووں
عزت ننگ ناموس دے جیل اندر کاہنوں قید پا ہو ننگ تنگ ہووں
غوطہ مار لہراں وچ بحر وحدت رنگ کثرتی چھوڑ اک رنگ ہووں
حسین بخش شراب دی نار اندر دیوا جلے تے خاص پتنگ ہووں

ذ — ذوق تے شوق دے اثر والا کدھن شراب صراحیاں نہیں
پرہیزگاراں متقیں کریں پرہیز ساقی کاہنوں منگنا ایں اساں گناہیاں نہیں
اساں ترک کیتی پرہیز کولوں ننگ ہے سفید سیاہیاں نہیں
نشے وچ خوائیاں بھجاییں نے حسین واقف اے انہاں بلاہیاں نہیں

ر — رجا کے نشے پیالیاں مینوں مست محو کرنے مرشد ساقی
تار نشے اندر مست محو ہو کے دیکھاں باغ کثرت [illegible] ساقی

پھل زرد سفید تے سبز سوہے لگے یار دے جباں در بار ساقی
حسین کراں دیدار جا سوہنیاں دا دیواں نذر گلزار گزار ساقی

ز
زندہ کرے دلاں مردیاں نوں بخش اوس شراب تھیں جام ساقی
اگ عشق دی نشے تھیں تیز ہووے عقل ہوش دا جلے مقام ساقی
خلوت وچہ محبوب دا وصل ہووے رستہ بند ہووے خاص عام ساقی
حسین رہے آباد شراب خانہ فضل حق دے نال مدام ساقی

س
سُکر اندر مست محو ہو کے چھُٹاں قید اس صوم صلواۃ ساقی
خوف لُود نالُود نالود ہووے پیواں آب حیات ظلمات وچوں
منزل یار والا رستہ نظر آوے سُورج چمک پوے کالی رات وچوں
شیشے قلب دے وچ حسین ویکھاں سوہنی ذات محبوب صفات وچوں

ش
شوق شراب دا جام پی کے کیتی ترک نمازنیاں نے
شراب خانے دے وچ مقام کیتا لذت چکھ کے مفتیاں قاضیاں نے
جنگ نفس اندر زاہد ہار گئے فتح پائی شرابیاں غازیاں نے
ظاہر نشہ خراب حسین بخشا باطن نشے اندر پاکبازیاں نے

ص
صاف کرے دلاں کالیاں نوں نشہ انھیاں نوں دوربین کردا
نشہ کافراں دے قفل کھول دائے مغروراں نوں زیر زمین کردا
پڑدے پاڑ دائے نشہ غافلاں دے بے یقیناں نوں بایقین کردا
حسین بخش جیہے خاکسار تائیں نشہ پلک وچہ تخت نشین کردا

ض
ضرور شراب دے پین والے مدھاں وصل محبوبیاں ہان دینے
تار نشے اندر نظر تیز ہوندی بھید نظر آون آسمان دینے
نشہ لامکان دکھاوندائے پڑدے جالدا خودی گمان دینے

ق

قسم مینوں سچے رب دی ہے نشے باجھ میرا مندا حال ساقی
شراب ماے دا جندرا کھول جلدی صراحی آتشی خاص نکال ساقی
نشہ پیال جو اگ تھیں تیز ہووے دیوے وہم خیال نوں جال ساقی
دم دم حسین پیا رہیا نشہ پیال ساقی نشہ پیال ساقی

ک

کفر اسلام نوں ترک جاتا من لیا شراب دیاں مستیاں نے
دلوں روزے نماز دی ترک کیتی اساں کرنیاں بت پرستیاں نے
ڈیرا اساں خانے اندر لا بیٹھے پرہیزگاری دیاں چھوکیاں بستیاں نے
حسین بخش شراب دے جام اتوں وار سٹیاں ساقیا ہستیاں نے

ل

لال شراب دا بھول شیشہ نشہ پلٹ کے جام بھر نور کردے
حاجت رہے نہ پھیر مواتیاں دی اک جام دے نال مخمور کردے
نشہ پیندیاں ساتھ تاثیر ہووے پردہ دل تے خودی دا دور کردے
حسین بخش نوں نشے دی تار اندر سولی چاہڑ کے شاہ منصور کردے

م

مل نہیں میرے نشے ساقی خواہش مند ہیں تے میری جان لے لے
جان لیاں بھی حق ادا نہ ہوئی میرا مذہب تے دین ایمان لے لے
جیکر اجے بھی نہیں رضا تیری تاں ہیں دیکھیاں دونویں جہان لے لے
حسین بخش دا نہیں اعتبار ساقی ضامن نبی تے رب رحمان لے لے

ن

نک اوپر میری جان آئی نہ دل دیہ شراب شتاب ساقی
ٹوٹ وچہ پیا لوٹ پوٹ ہاں میں میری جان نوں لکھ عذاب ساقی
مرگیا جے نشے دی ٹوٹ اندر میری موت بھی ہوگ خراب ساقی
کرم دی نظر حسین اتے نکل چلی سے جان بے تاب ساقی

و

وقت نزع قریب آیا تو نبا نشے دا مکھ چوا دناں سچے

میری میت نوں نشے تھیں غسل دینا توشہ قبر تے نشہ لے جاوناں جے
منہ پاچک لے جان نشی میرا کسے صوفی نے ہتھ نہ لاوناں جے
حسین بخش دفنا کے قبر اندر اُپر قبر دے نشہ چھکاوناں جے

ھ

ہور نہ کیتا ہے عمل کوئی عمر نشے دے وچ گذار چلے
اگے جا کے کی جواب دیساں نیک عمل نہ بدھا ہے مول پلے
خلقت پڑھیگی کھول اعمال نامے عمل تُلن گے کل دے بُرے بھلے
حسین بخش نشے دی تار اندر ہور ہو راں گے مست مجذوب جھلے

لا

لیا شراب دا جام پی کے سُتی غفلتاں دے پردے پاڑ سُٹاں
بیلہ جھاڑ جو جوش ہوا دالا اگ نشے دی بال کے ساڑ سُٹاں
آوے تاں اس جان بے تان اندر ڈھوں خوری دا بُت پہاڑ سُٹاں
حسین بخش رقیباں تے دوتیاں دی برکت نشے تھیں جڑ اکھاڑ سُٹاں

الف

آئے جو اسیں شراب خانے ساک ٹیین ستے یار بیزار ہوئے
سر جھلیا بھار ملامتاں دا سارے جگ دے وچہ خوار ہوئے
یار آن کے ٹھوکراں لاوندے نے اسیں مست ہو شکر گذار ہوئے
لکھ شکر احسان حسین جاتا دفتر ساقی دے وچہ شمار ہوئے

ی

یار شراب وصال پی کے بدنامیاں لعنتاں جھل بیٹھے
ہر کوئی آن کے ماردا سل سانوں اسیں پہلے ہو مجل بیٹھے
کسے نال نہ ونڈ دہار ساڈی دخل چھوڑ کے بے دخل بیٹھے
لاہ ننگ ناموس ملنگ ہوکے حسین یار دا گوجڑا مل بیٹھے

سی حرفی دوم

الف

اکھیاں وتیاں رب تینوں کی دکھایئں رب رحمان نوں دیکھ
کاہنوں ڈھونڈھایئں وچ مسجد اندرے طلبگار ہیں کیسے انسان نوں دیکھ
فی انفسکم رب ہے آپ کہندا جیکر نہیں اعتبار قرآن نوں دیکھ
میرن سری دی رمز حسین بخشا جتھے وچہ توں اپنی جان نوں دیکھ

ب

باجھ تیرے کوئی ہورنا ہیں اکھیں کھول کے دیکھ اسرار اندر
پردا اپنے آپ دا آپ ہیں توں دوئی ساڑ دے عشق دی نار اندر
نحن اقرب الیہ من حبل الورید ہے آپ کہندا جھاتی پا کے دیکھ لے یار اندر
انا الحق پکار حسین بخشا مست محو ہو عشق دی تار اندر

ت

ترک سجدا غیر سندا آپ ساجد تے آپ مسجود ہیں توں
سجدا غیر کرنا کم مشرکاں دا آپ عابد تے آپ معبود ہیں توں
وحدت وچہ کثرت، کثرت وچہ وحدت آپ جان تے آپ وجود ہیں توں
واحد لاشریک حسین بخشا وچہ زمین آسمان موجود ہیں توں

ث

ثابت ہویا رمز عشق دی تھیں جان ہورنا ہیں جانی ہورنا ہیں
کثرت وچہ ہو کے ہویا عبد احد بندہ ہورنا ہیں بانی ہورنا ہیں
وچہ علم عرفان دے نظر آیا کاتب ہورنا ہیں کانی ہورنا ہیں
واحد لاشریک حسین بخشا موجودات اندر ثانی ہورنا ہیں

ج

جال دیہ عشق دی نار اندر خودی اپنی ہو خدا بندے

ذرا اپنا آپ پچھان کھاں توں اُتو نہیں ہیں خاص ہُما بندے
من عرف نفسہ، نقل عرف ربہ ظاہر ہوئے وچہ بحر وحدت غوطہ لابندے
طلب غیر دی شرک حسین بخشا اِک ذات ہو ماسوا بندے

ح
حرف اکو عین غین سندا اک نقطیوں غین سداوندا ئے
نقطہ کٹ دیئے غین عین ہوندا ایہو فرق سانوں نظر آوندا ئے
محرم مجرم دونوں اکو شکل ہوندے نقطہ بڑا فسا دبناوندا ئے
نقطہ جیم دا کٹ حسین بخشا مجرم خاص محرم بن جاوندا ئے

خ
خوف ناہیں مرن جیون سندا جد عشق حقیقی دی رمز پائی
وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُوْن ہوئے جنہاں اک دیال پریت لائی
اَلْعِشْقُ نَارٌ تُحْرِقُ مَاسِوَى اللّٰه اگ عشق نے چھوڑ دی خودی کائی
عینک عشق دی وچہ حسین بخشا صورت اپنے آپ دی نظر آئی

د
دیکھ لیوے سوہنے یار تائیں ہتی اپنی ختیں جے کوئی دُور ہووے
سر دلیوے تاں یار دا بھیت لیوے ثابت سُولی تے وانگ منصور ہووے
سر دتیاں باجھ نہ ملے ڈھوئی سر دلیوے تاں نظر منظور ہووے
شعلے عشق دے وچ حسین بخشا سر نج کے نور وچہ نور ہووے

ذ
ذرا ناہیں خبر انھیاں نوں بھڑے وچہ دوئی سیتاں کسدے نے
فتوے کفر دے دیوندے عاشقاں نوں آپ شرک تے کفر وچہ دسیدے نے
وچوں اپنے نفس دی خبر ناہیں مکھی وانگ وچہ حرص دے پھسدے نے
خودی وچہ غرقاب حسین بخشا دیکھ عارفاں نوں درس دینے

س
رب دے عاشقاں صادقاں نوں دین مذہب اسلام درکار ناہیں
شرک کفر دوں سینہ صاف ہویا نیکی بدی دے بھی رَوادار ناہیں

خوف دوزخاں دا خواہش جنتاں دی حور غلمان دے بھی طلبگار ناہیں
شادی غمی تھیں فارغ حسین بخشا باجھ دید سخن ہور کار ناہیں

ز
زہد ریا جنتوں ترک کیتی چھٹ گئی ہے جان عذاب وچوں
پھوک دے مصلّے تے توڑ تسبیح فتویٰ ملیا ایہ عشق دے باب وچوں
پگڑی پاڑ جامہ لیر لیر کیتا پیالہ پیتا جد خاص شراب وچوں
لی مع اللہ دا سبق حسین بخشا پڑھیا خاص توحید کتاب وچوں

س
سجدے کردیاں عمر گذری سینہ صاف نہ ہویا کدورتاں تھیں
اک خاص کعبے متھا رگڑ آئے نفس پاک نہ ہویا کدورتاں تھیں
اک دھرمسالہ اندر رہے خالی پوجا کر دے پنج مہورتاں تھیں
بے پرواہ خدا حسین بخشا اکناں لبھ لیا صورتاں تھیں

ش
شوق تینوں جیکر وصل دا ئے رستہ پچھ جا کسے پتنگ کولوں
جان تلی تے رکھ تیار کرکے کرسنگ نہ نفس دے جنگ کولوں
مس قلب دی نوں پارس نال رگڑیں خاص رنگ ہووے رنگ بدرنگ کولوں
موتو قبل ان تموتو دے مغلیاں نوں پچھ حسین ملنگ کولوں

ص
صادق ہو کے رستے عشق اندر قدم رکھ دے قدم منصور اوپر
انا الحق دا سولی تے مار نعرہ جان وار دے یار دے نور اوپر
موسیٰ وانگ دیدار کر ویکھ جلوہ رب ارنی پکار کوہ طور اوپر
سجدہ شرک دا چھوڑ حسین بخشا عاشق نہیں نوں حور قصور اوپر

ض
ضرب لگی جنون عشق والی دنیا دین کار وکجا رہیا
اس نوں شہر شریعت قرار ناہیں پریم نگر جھڑا جھاتی پا رہیا
العبادت شرک بعد الوصول حق دا صلاں دے حضرت نبی رسول فرما رہیا

ہویا وصل وصول حسین بخشا جد آپنا آپ گوار ہے

ط طلب کریندیاں عمر گذری پایا بھیت نہ کسے کتاب وچوں
وچ مسجداں دے ڈوگاں مار تھکا لبھیا رب نہ کسے محراب وچوں
جنگل بیلیاں دے وچ ڈھونڈھ تھکا نظر آیا نہ ندی تالاب وچوں
عکس یار دے چہرے دا نظر آیا حسین بخش پیالے شراب وچوں

ظ ظاہر ہووے بھیت یار والا علم باطنی پڑھیں گورداسیاں تھیں
سونا خالص ہی تانبیوں ہو جاندا آکھ دواشناسیاں تھیں
جیکر دُرّ معانی دی لوڑ ہووَن حاصل ہووَن گے عارفاں خاصیاں تھیں
جھگڑے بحث دا علم حسین بخشا جیکر پڑھنا ایں پڑھیں ملوانیاں تھیں

ع عشق حقانی دا ہویا غلبہ عقل ہوش وجود وچوں دُور ہویا
سُدھ بُدھ ناہیں ہستی اپنی دی اندر باہر سارا نُور و نُور ہویا
جدھر دیکھنا ہاں شعلہ نظر آوے اکو نُور ظہور معمُور ہویا
کُل زمیں آسمان حسین بخشا روشن وانگ پہاڑ کوہ طُور ہویا

غ غرق ہویا وچ بحر وحدت مَیں تُوں دی کُجھ جُدائی ناہیں
حد ذات صفات دا وصل ہویا شکل غیر کدھرے نظر آئی ناہیں
اکو نور ظہور معمور ہونا اوتھے دُوئی نُوں کِتے رسائی ناہیں
ذات حق دے وچ حسین بخشا ذات غیر دی ذرا سمائی ناہیں

ف فارغ ہویا مخلوق وچوں جو کوئی عشق اندر قدم پاوندا ئے
ہستی اپنی عشق دی اگ اندر عاشق وانگ پتنگ جلاوندا ئے
ہتول عاشق نوں عشق فنا کر دا پھر آب حیات پلاوندا ئے
حسین بخش پھر عشق نقیب ہو کے واصل ذات دے نال کراوندا ئے

ق قادر بے انت دا انت ناہیں ویکھو کیسی ایہ کھیڈ رچا رہیا
کتے وِچ مکان دے وسدا ئے کتے لامکان کھا رہیا
کتے حاکم تے کتے محکوم ہو کے اُوپر اپنے حکم چلا رہیا
ہر رنگ دے وچ حسین بخشا رنگ رنگ دی تار ہ بجا رہیا
ک کتے ایہ تخت تے کرے شاہی کتے کردائے نگر گدائیاں نے
کتے قہر دی ہتھ تلوار پھڑی کتے گردناں آن جھکائیاں نے
کتے وصل اندر موجاں مان رہیا کتے کٹیاں سخت جدائیاں نے
کتے ہسدا رہے حسین بخشا کتے رو رو دے دوہائیاں نے
ل لیٹ رہیا کتے خاک اُتے کتے کیتیاں نرم وچھائیاں نے
کتے چتر سرداری دا جھول رہیا کتے سہلیاں ٹوپیاں پائیاں نے
کتے کھڑا پکار دا رب ارنی کتے لن ترانیاں لائیاں نے
حسین بخش کتے فتوی قتل دتا کتے پھانسیاں سولیاں پائیاں نے
م مُنہ اکھیں کن بند کر کے شکل یار دی رکھ ٹکا اندر
لَآ اِلٰہَ دے وچہ توں لَا ہو کے اِلَّا اللہ دا سبق پکا اندر
جھاڑو لَا اِلٰہَ تھیں سینہ صاف کریں اِلَّا اللہ دا دیوا جگا اندر
حسین بخش فانی سمجھ آپ ناہیں شکل یار دی رہے بقا اندر
ن نفی اثبات دا خیال رکھیں متاں چک جاویں اس کار کولوں
اس شغل دے وچہ مشغول رہویں توبہ ترک کر گل گفتار کولوں
رستہ مشکل تے خوف ہے دشمناں دا بچیں نفس شریر مکار کولوں
حسین بخش وجود دے وچہ ویکھیں پیدا ہوندے نے کی اسرار کولوں
و واسطے محنتاں طالباں دے عارف راہ ایہو فرما گئے

آپ موڑناں نوں چکنا چوُر کرکے لامکان سدھا گئے
جل بل کے نوُر دی نار اندر نام ہستی داکُل مِٹا گئے
واصل حق دے ہوئے حسین بخشا رمز عشق دینوں جھیڑے پا گئے

لا
ہمہ اوست اندر پہنچ عاشق حقیقت ویکھ کے بہت حیران ہوئے
اوتھے وہم قیاس دی جا ناہیں خلقت وِچ پھِرے پریشان ہوئے
وچہ خلق خالق فرق دسے ناہیں ایسے نوُر دے وچہ غلطان ہوئے
فنا فی اللہ دے وِچہ حسین بخشا ہین عبد تے خاص سُلطان ہوئے

ل
لوک آکھن خفتی عارفاں نوں فتوے کفر دے دے کے مار دینے
خلقت وِچہ ناہیں قدر عارفاں دا لوک کتیاں وانگ دُرکار دینے
دیکھ عارفاں نوں غیرت وچہ آون مُنہ وڈلے تے نک چاڑ دینے
عاشق گودڑی وچہ حسین بخشا رکھے باطنی کُل سنسار دینے

الف
اُڈ آندے بھانے باز اُتو فرق پیندا ہے وِچ اُڈاریاں دے
تار و مِنتار و شوہ وِچہ جا کے تر پین آپے اندر تاریاں دے
اِک سونا چاندی اکو نرخ وکدی نکھڑ جان گے آپ نیاریاں دے
اوپر سان چڑھا حسین بخشا جوہر نظر آون تلواریاں دے

ی
یار دا قُرب حصول کر کے شرک۔کفر۔اسلام تھیں پاک ہوئے
دُور دُور ہوئی وحدت نظر آئی نحن اقرب والے پردے چاک ہوئے
وچہ بحر وحدت غوطہ مار بیٹھے خوف خطریاں تھیں بیباک ہوئے
ہو یا وصل وصول جد عاشقاں نوں حسین بخش وارث لولاک ہوئے

سی حرفی سوم

الف — آدم ہے ظاہر لفظ میرا باطن معنیاں وچ خدا دیکھو
ب — باور نہیں میرے کہن اوپر بحث تقلید دی رمز نوں چا دیکھو
ت — ترک کرکے ہستی اپنی نوں چشم باطنی کھول صفا دیکھو
ث — ثابت ہووے سچا قول میرا حسین بخش جے خودی گوا دیکھو
ج — جدا نہیں لفظ معنیاں تھیں معنے لفظ دے وچ نہان دیکھو
ح — حال ایہو جسم روح دا ہے جسم آدم تے روح رحمان دیکھو
خ — خدا جدا دا لفظ اکو نقطہ دوئی دا وہم گمان دیکھو
د — دور کرکے نقطہ دوئی والا حسین بخش دی ذات پچھان دیکھو
ذ — ذات میری ذات ربدی ہے ثابت ہویا ایہ علم توحید وچوں
ر — راز نہاں عیاں ہویا پایا بھید ایہ نفس دی دید وچوں
ز — زہد ریاضتوں ترک کیتی چھٹے قید تقلید تجرید وچوں
س — سمجھ حسین نہ آوندی ہے ایس رمز دی علم تنزیہ وچوں
ش — شمع جلی جلوے یار والی اندھیرا شک تے شبے دا دور ہویا
ص — صاف ہویا شیشہ قلب والا وچوں نور محبوب ظہور ہویا
ض — ضرورت نہ رہی عبادتاں دی عابد جیدوں معبود حضور ہویا
ط — طلب حسین وصال دی سی طالب نظر مطلوب منظور ہویا
ظ — ظاہر کیتا اسرار تائیں وگدا وہن نہ جاوندا ٹھلیا ای
ع — عالماں انھیاں ظالماں نے منصور سولی اُپر سلیا ای
غ — غرق ہوئے خونی بحر اندر جنہاں حق دے راہ نوں ملیا ای

ف — فارغ حسین ہے خوف موتوں راضی ہو کے موت نوں جھلیا نی
ق — قدر کی عشق دی زاہداں نوں جھیڑے حوراں بہشت دیاں منگدے نے
ک — کدی نہ پہنچن وصال اندر جھیڑے موت عذاب تھیں سنگدے نے
ل — لا اندر عاشق لا ہو کے خونی موت دے بحر تھیں لنگھدے نے
م — مورکھاں نوں ذرا سمجھ ناہیں سچے قول حسین ملنگ دے نے
ن — نفی وچوں اثبات ہویا ایہو نور ہے شمس منصور والا
و — ویکھ لیا شک دور ہویا ایہو نور سی خاص کوہ طور والا
ہ — ہور ناہیں کوئی ظاہر باطن۔ اول آخر ہے ایہو ظہور والا
ا — لیا پچھان حسین جس نے اٹھ گیا سو خوف حشور والا
لا — اپنے آپ دی قید اندر دھو کے بازا آپے دھوکا کھا رہیا
ی — یار کرے اپنے آپ تائیں مولیٰ ہو کے بندہ کہا رہیا
آپے فی الفکر دی خبر دیوے نحن اقرب اندر ڈیرا لا رہیا
کل شیئ محیط حسین بجھا ہر شے اوپر گھیرا پا رہیا

ابیات مختلف

ساڈی ذات صفات خدا دی ہے کثرت وچ آ عبد کہا بیٹھے
برقعہ میم دا مکھ تے پہن کر کے احمد احدوں نام بدلا بیٹھے
بعدے کردیاں دے نیتھے گھس گئے جدوں اندر آسن لا بیٹھے
جتھے ذات صفات توں ظاہر ہوئی اوتھے لا شریک کہا بیٹھے
خاص وچ وحدت عام وچ کثرت کتے ظاہر تے کتے چھپا بیٹھے

خاص خاص ہوئے عام اور ہوئے کتے واصل تے کیتے جُدا بیٹھے
لاخوف ہوئے خوف خطریاں تھیں بھیت اپنے آپدا پا بیٹھے
وچ دوزخاں سڑن حسین بخشا جھڑے دونی اندر دھوکا کھا بیٹھے
جے کر یار نہ سامنے نظر آوے متھا مسجد اندر گھسا ڈناں کی
رب نظر نہ آیا جے بیت ربی سنگ اسود نوں دیکھنے جاوناں کی
سینہ صاف نہ ہویا کدورتاں تھیں جمنا گنگا اندر غوطہ لاوناں کی
جیکر جان دا خوف حسین بخشا بھیت عشق حقیقی دا پاوناں کی
دیکھو عشق دے ونج بیوپار وچوں کی کھٹیاں عاشقاں کھٹیاں نے
جھڑے عشق دے جال وچ آ پھسے جڑاں دین تے دُنی تھیں پٹیاں نے
وچ دیس پردیس خوار ہوئے بُھکھ دُکھ مصیبتاں کٹیاں نے
بچہ ہال حسین ملنگ کولوں عشق کیتیاں چوڑ تر ٹیاں نے
لا مذہب دے نال پریت لگ کے اسیں دین تے مذہب ونجا بیٹھے
گھڑی ننگ ناموس حیا والی وچ بحر عمیق روہڑا بیٹھے
ناہیں خوف رہیا مرن جیون سندا جیون اپنے تھیں چِت چا بیٹھے
حسین بخش آئے بُجھ گھٹنے نوں ہتھوں اپنا آپ گوا بیٹھے
ایس عشق حقیقی دے بحر اندر ہستی اپنی اسیں روڑھا بیٹھے
عزت ننگ ناموس نوں دُور کر کے شرابخانے اندر ڈیرہ لا بیٹھے
جسم جان ایمان نوں ونج دِتا اِک جام شراب چڑھا بیٹھے
تار نشے اندر مست محو ہو کے فِکر دو جہان مِٹا بیٹھے
نشے وِچ اسرار دا عِلم دا کُھلا عِلم فِقہ حدیث بُھلا بیٹھے
خودی دوئی حسین تھیں دُور ہوئی گھنڈ نحن دا یار اُٹھا بیٹھے

باہر ڈھونڈ رہیا ملیا یار ناہیں اندر کھول ڈھنڈا جاں ہیں جھات پائی
وچہ گٹھ اندھری دے چھپیا سی اندر گیا ہیں تاں ملاقات پائی
عشق بدنامی درد غم چار ے سوہنے یار تھیں ایہ برات پائی
لیا دین تے یار نے کفر دتا حسین بخش دیکھو کی سوغات پائی

میرا عشق کافر، کافر عشق دا ہیں میرا دھرم تے دین اسلام ناہیں
نہ ہیں پڑھاں نماز نہ کراں پوجا میرا جاپ تے ورد کلام ناہیں
نہ ہیں کراں کھیتی نہ ہیں بھراں ہالہ مینوں پاپ تے پُن تھیں کام ناہیں
نہ ہیں کراں شرک نہ شریک میرا نیک نام نہ ہیں بد نام ناہیں
نہ ہیں رکھاں روزہ خواہش ورت ناہیں نہ ہیں پڑھاں کلمہ جپاں رام ناہیں
تارک دھر مسالہ ٹھاکر دواریاں تھیں مینوں وچہ مسیت آرام ناہیں
خاص لامکان مکان میرا جیتھاں مکان مقام ناہیں
خوف ہود نابود نا ہُو دہو یا حسین خاص محرم میرا عام ناہیں

سباں چھڈیاں بیٹھ کے حال میرا ہمرازاں نفس حال سنانیاں ہیں
اربعہ عناصر دا چرخہ رنگیل میرا تکا خاص توکل دا پانیاں ہیں
بیڑی بنھ کے صدق یقین والی ماہل خیال دے نال بھرانیاں ہیں
پروتے لا اندر الا اللہ گوہڑا پونی نال پریت وٹانیاں ہیں
گادن عشق دے وچہ مشغول ہو کے تند نفی اثبات دا پانیاں ہیں
حسین بخش نوشو مینوں لین آونال اسی واسطے داج بنانیاں ہیں

جان دے کے لیا خرید جانی سیتو گھاٹڑا ایس بیوپار ناہیں
ذات یار بقاء درکار مینوں اتے اپنی جان درکار ناہیں
اساں اپنی توڑ چڑھا دینی بے وفائی دا کجھ اقرار ناہیں

عاشق ہو کے جان دا خوف رکھے ڈولے عاشقاں وچہ شمار ناہیں
اساں سوچ لیا جسم جان فانی اس دم دا کجھ اعتبار ناہیں
فانی شے دے کے لئی چیز باقی کوئی مجھ جیہا ہوشیار ناہیں
سیاں دیکھ بیکار انہوں کرن طعنے میرے حال دی جہنانوں سار ناہیں
سوہنے یار دی دید نا باجھ مینوں ہور سمجھ دا کم تے کار ناہیں
بحر عشق دے وچہ غرقاب ہاں ہیں جہدی حد حدود کنار ناہیں
لہر بحر دی روہڑ کے لئی جاندی۔ موجاں وچہ میرا اختیار ناہیں
بیڑی عقل دی ٹٹ کے غرق ہوئی تختہ اک ہویا ظاہر ناہیں
اگا دسے ناہیں پچھا دور رہیا جان غوطیاں وچہ قرار ناہیں
خونی بحر اندر لکھ آشناں نے کوئی ہویا سلامت بھی پار ناہیں
کھیڈ عشق دی وچہ حسین جتنا ایسا کون جہیں نوں ہوئی ہار ناہیں
علم عقل سندا غلط نظر آیا جد عشق میرا استاد ہویا
جس روز دا علم عرفان پڑھیا زہد اتے پرہیز برباد ہویا
علم عقل عمل تینے دور ہوئے قید مذہب دی وچوں آزاد ہویا
دوئی دور کر دیکھ حسین تختہ نحن اقرب والا ارشاد ہویا
پایا خاص وصال جمال دلبر جد خودی دا پردہ اٹھایا ہیں
واحد ذات میری مینوں نظر آئی جد وحدت اندر قدم پایا ہیں
کثرت وچہ ہو کے طلب گار آیا وحدت وچہ مطلوب کہایا ہیں
ذات دیکھ حسین صفات اندر مولی آدمی ہو کے آیا ہیں
دین عشق ایمان سلوک میرا اہل کتابیاں وچہ کتابی ہاں ہیں
شیعاں وچہ شیعہ سنی نال سنی تے وہابیاں وچہ وہابی ہاں ہیں

وِچ نمازیاں پڑھاں نماز رل کے تے شرابیاں وچ شرابی ہاں میں
رنداں وچہ حسین نوں رند دیکھیں خرابیاں وچہ خرابی ہاں میں
میرا بھیت معلوم نہ عامیاں نوں ہر رنگ اندر پنہاں ہاں میں
وحدت وچہ میری ذات واحد خالق خلق زمیں آسمان ہاں میں
کدے وانگ خلیل جلیل پیارے نار وچہ رحمت نگران ہاں میں
کدے وانگ نبی اسماعیل نتا کر چھُری حلق تے بند دہان ہاں میں
کدے وانگ یوسف ننگا جسم سارا چاہ وچہ دیو وچہ غلطان ہاں میں
کدے وانگ یعقوب محبوب باجھوں اکھیں زار نزار گریان ہاں میں
کدے مثل زلیخا دے حال میرا وچہ ہجر دلبر ہند لیوان ہاں میں
کدے یوسف دیوانگ بازار اندر قیمت وچہ ارزاں گران ہاں میں
کدے وانگ محبوب ایوبی ربی صابر وچہ خوراک کرمان ہاں میں
کدے زکریئے دیوانگ حال میرا آرہ پھرے تے بند زبان ہاں میں
کدے دیکھ چمکار انوار ربی موسے وانگ بیہوش حیران ہاں میں
کدے وانگ عیسیٰ ہووے حال میرا عازم سیر سفر آسمان ہاں میں
کدے وانگ رسُول معراج کارن پہونتا خاص ہی لامکان ہاں میں
کدے وانگ صدیقؓ رفیق صادق ثابت صدق یقین ایمان ہاں میں
کدے مثل عمرؓ درّہ عدل پھڑ کے وچہ شرع رسول ردان ہاں میں
کدے وانگ عثمانؓ حیا سیتی اوپر نبیؐ کریم قربان ہاں میں
کدے مثل علیؓ ذوالفقار پھڑ کے قابل قوم کافر نافرمان ہاں میں
کدے وانگ حسینؓ رضا اندر کھڑا وچہ شہادت میدان ہاں میں
کدے وانگ منصورؒ مخمور ہو کے غرق بحر عمیق عرفان ہاں میں

کدے وانگ شمس تبریز عاشق رسوا بدنام جہان ہاں میں
وچہ سالکاں دیکھ سلوک میرا وچہ صوفیاں دے سلطان ہاں میں
زاہد زاہداں وچہ حسین بخشا تے وچہ رندی مستان ہاں میں
جد خودی دے وچہ غرقاب بیساں سوہنا یار بھی وچہ حجاب ہے سی
نہ سی اپنے آپ دی خبر مینوں نظر خلقت دا عیب ثواب ہے سی
عیب اپنے ول دھیان نہ سی اکھ باطنی روح نقاب ہے سی
اکھ باطنی کھول کے نظر پائی کوئی نہیں جیہا نہ خراب ہے سی
خودی جدوں ہوئی دور ہوئی اندر دیکھیا ذات وہاب ہے سی
خودی گئی حسین وصال ہویا پردہ خودی دا سخت عذاب ہے سی
خودی وچہ خدا کہان والے داخل دوزخاں وچہ مجہول ہوئے
فرعون ۔ شداد ۔ نمرود ۔ کافر دقیانوس ناری نامعقول ہوئے
بخت نصر ۔ ہامان ۔ لندھور جیہے خودی وچہ ایہ حکم عدول ہوئے
خودی وچہ خدائی دا دم مارن سر انہاں دے قہر نزول ہوئے
منصور شمس خودی دور کیتی انا الحق کہیا مقتول ہوئے
فنا فی اللہ دے وچہ حسین بخشا عاشق سچ بولے مقبول ہوئے
عین عین ہاں میں شین شک ناہیں قاف قائم دائم میری ذات بندے
عین شین تے قاف دے لفظ وچوں موجودات ہوئی موجودات بندے
عین شین تے قاف جے نہ ہوندا ہرگز نہ ہوندی کائنات بندے
عین شین تے قاف درکار تیرے حسین بخش تھیں پچھ لے بات بندے
عین شین تے قاف دا لفظ پڑھ کے تفسیر حدیث گل ہُل گئی
بھلے بُرے اعمال تھیں ترک کیتی رمز عشق والی جد کھل گئی

گیا نفع نقصان دھیان وچوں کیسی دا پریم دی جھل گئی
ٹکرا عشق دے وچہ حسین بخشا خودی مل نقا دی ٹل گئی
نہ سی خالق تے نہ مخلوق ہے سی ہویا خالق مخلوق ظہور عشقوں
خالق خلق کیتی خلقوں ہویا خالق کل سلسلہ ہویا مشہور عشقوں
واحد ذات نوں جاندا کون ہے سی کثرت واحدوں ہوئی منظور عشقوں
واحد وچ ڈیرا لا بیٹھا نام رکھ محمدی نور عشقوں
فرش زمین آسمان تے چند تارے ہوئے دوزخ بہت معمور عشقوں
آدم جن ملائک تے دیو پریاں پیدا ہوئے غلمان تے حور عشقوں
مرسل نبی رسول تے خاص مومن واحد نور تھیں ہوئے بھرپور عشقوں
گنہگار فاسق بدکار کافر نار وچہ پہنچے ہو مغرور عشقوں
جنہاں اپنا اصل پچھان لیا فارغ خطریوں ہو تے مسرور عشقوں
جہڑے وچہ دوئی بیڑا ڈوب بیٹھے غرق خودی ہو کے رہے دور عشقوں
خودی گئی تے خاص خدا ہوئے پردے خودی دے ہوئے نے چور عشقوں
اُو وچہ نابود موجود دیکھو لاش بول پئی منصور عشقوں
عاشق جان کے جان گواوندے نے مرن عاشقاں نہیں دستور عشقوں
حسین بخش بھی شور پکار کردا ایتھ بجھ کے ہویا منور عشقوں
عشق پیر میرا طالب عشق دا ہیں طلبگار ہاں خاص دیدار عشقوں
بھاویں جان ایمان نقصان ہووے ہرگز اب نہ کدی انکار عشقوں
لوں لوں اندر عشق رچ گیا عقل ہوش ہو گیا فرار عشقوں
جدھر دیکھتا ہاں عشق نظر آوے خالی سدا نہیں سنسار عشقوں
جان دین کارن میں تیار ہویا زندگانی تھیں ہویا بیزار عشقوں

نامرد ناہیں ڈرکے مُرداں گاہیں قتل ہوواں گا تیز تلوار عشقوں
جُثہ دیکھ میرا لگے زخم کاری رُم رُم ہویا انگار عشقوں
رخت خوشی آرام دا لُٹ لیا فوج غماں دی ہوئی اسوار عشقوں
جسم وچہ النبڑا اگ دا ہے اجن چبیت پے گیا چمکار عشقوں
موسیقار وانگوں میرا حال ہویا پئی اچانکی نار عشقوں
وانگ طُور میرا جسم چُور ہویا وجد وچ ہو گراں بُکار عشقوں
مُوسے وانگ میری ہوش گُم ہوئی ہرگز رہی نہ جسم دی سار عشقوں
بازی جان دی لا کے چال بُھلی اُلٹی زد پئی کھادی ہار عشقوں
کارن سُکھ دے عشق دے ہا جیا سی ایتھوں ملیا ہے دُکھ ہزار عشقوں
اُٹھے پیر فریاد فرہاد کوں کال ہر دم روناں ناں زار و زار عشقوں
مرض عشق دی کُجھ دوا ناہیں بھاویں بُجھ لے وچ بازار عشقوں
بعضے آکھدے موت دوا اس دی ایہ غلط ہے موت فرار عشقوں
اگے عشق دے موت بھی فوت ہوندی غالب چیز نہ کوئی جرار عشقوں
ذات عشق دی رب دی ذات دیکھی بھیت عشق دا ہویا اظہار عشقوں
وید باز عاشق رمز سمجھدے نے جان مذہب دا جنہاں دار عشقوں
چادر خودی دی تاں کے سویں جہڑا خبردار نہ ہو اسرار عشقوں
رمز عشق دی سمجھ کی غافلاں نوں سمجھے سوئی جو ہویا بیدار عشقوں
سیر کیتا وجود دے باغ اندر رنگ رنگ دے کھڑے گلزار عشقوں
حسین عشق دی عجب بہار دیکھی ظاہر ہوئے مخفی اسرار عشقوں
دھوکے باز ایہہ یار بہر وپیا ہے عدم وچہ ہی سی بے نشان بیٹھا
عالم ہستی تھیں وچہ ہست آئی ہستی وچہ ڈٹھا پنہان بیٹھا

شرع وچہ جد دل پڑچول کیتی ثابت ہویا تد دن لا مکان بیٹھا
طریقت وچہ جد دل پئی قدم پایا ڈٹھا پیر دی شکل وچہ آن بیٹھا
حقیقت وچہ حقیقت معلوم ہوئی شاہ رگ نیڑے تینوں تاں بیٹھا
معرفت اندر رنگ ہور ڈٹھا ہر رنگ اندر ہو عیاں بیٹھا
کتنے حاکماں تے کرے حکم جاری بادشاہاں دا ہو سلطان بیٹھا
کتنے پکڑ مسکینی فقیر ہویا بھکھاں فاقیاں وچہ حیران بیٹھا
کتنے وچ مسیت نماز پڑھدا کتے کرے تلاوت قرآن بیٹھا
کتنے دھرمسالہ اندر تلک لاکے پوجا پاٹ دے وچہ دھیان بیٹھا
کتے کھول تفسیر قرآن دی نوں وچ مومناں وعظ سنان بیٹھا
کتنے وچ رندی مے خانے اندر نشے وچہ سرشار مستان بیٹھا
کتے وچ بازار بیوپار اندر لین دین دا کھول دوکان بیٹھا
کتنے مرد تے کتے رن بن کے کم کار دے وچہ غلطان بیٹھا
کتنے ترک کر کے کم کار سارے ڈٹھا عشق دا چلہ کمان بیٹھا
کتنے ساہد تے سنت مہنت ہو کے وچہ چیلیاں کرے گیان بیٹھا
کتنے ہو محبوب مرغوب سوہنا کرے حسین داشتان گمان بیٹھا
جان عاشقاں دی قتل کرن کارن پکڑ تیر تلوار کمان بیٹھا
کتے ہو عاشق صادق صدق سیتی ڈٹھا قتل دے وچہ میدان بیٹھا
کتے غالب تے کتے مغلوب ہو کے آپ اپنا آپ آزمان بیٹھا
کتنے نور اندر کتے نار اندر کتنے عاقل تے کتے نادان بیٹھا
کتنے اپنے آپ تھیں رہیا غافل کتنے آپنوں آپ سیان بیٹھا
حسین بخش بھی بار رہبر دہیئے نوں ہر روپ دے وچہ پچھان بیٹھا

ذرا سوچ کھاں اپنے آپ اندر انا الحق کوکیندڑا کون ہے سی
منصور دے سولی چڑھان کارن اوتھے فتوے دیندڑا کون ہے سی
فتوی قتل دا لیا قرآن وچوں اوہ حکم لکھیندڑا کون ہے سی
جد لاش نوں ساڑ کے خاک کیتا خاک وچ بولیندڑا کون ہے سی
سجدہ غیر دا کرن حرام ہویا اوہ حکم سنیندڑا کون ہے سی
بُت آدم دے وچ اسرار کی سی اتے سجدہ کریندڑا کون ہے سی
جنہاں صدق دے نال سجود کیتا اونہاں ایہ سمجھیندڑا کون ہے سی
سجدہ کرن توں ابلیس انکار کیتا ابلیس بجھ لیندڑا کون ہے سی
جنہاں دلاں تے کفر دی مہر لگی اوہ مہر لکیندڑا کون ہے سی
سدھا راہ جو چھوڑ گمراہ ہوئے اونہاں راہ بھلیندڑا کون ہے سی
موجودات ایہ نیست نابود ہے سی ہستی وچ اُٹھیندڑا کون ہے سی
خاک آب ہوا تے اگ اندر حسین میل ملیندڑا کون ہے سی
جھاتی پا ایکے دیکھ وجود اندر کی ایس دے وچ اسرار ہیگا
رنگا رنگ دی باہر خوشبو آوے شاید ایس دے وچ گلزار ہیگا
لکھاں خواہشاں ایس تھیں باہر آون ایہدے وچ کیہڑا خواہشدار ہیگا
صادر جیہنیوں حکم صدور ہوندے ایس صدر دا کون سردار ہیگا
کتنی رغبت انے کیتا ملک ایس دا اتے فوج دا کی شمار ہیگا
کی نام تے ذات دا کرن، ہے ایہ اسدا کون دشمن کون یار ہیگا
اٹھے پہر وجے باجا جنگ والا اسدا کس دے نال تکرار ہیگا
اسدی صلح کرا حسین بخشا صلح وچ راضی کردگار ہیگا
چادر خودی دی تان کے صبح ویلے گھنا ہیساں ڈٹھی خواب یارو
ٹٹ وچ پیا لوٹ بوٹ ہاں میں ساقی آن بلایا شراب یارو

پڑدے وچہ جو پردہ نشین ہیسی ظاہر ہو بیٹھی لاہ نقاب یارو
میرا صبر قرار فرار ہویا اُس دا دور ہو گیا حجاب یارو
حسن رشک مہتاب دا نظر آیا جسم جان ہو گیا بے تاب یارو
جلوہ دیکھ حسین حیران ہویا دنیا دین ہو گیا خراب یارو

شیشہ قلب ہے حق دے دیکھنے دا رنگ خودی چڑھیا کالا ہو یا
نال نفی اثبات دے صیقل کیتا زنگ دُور ہو گیا صفا ہویا
صورت اپنے آپ دی نظر آئی حسن اپنے تے مبتلا ہویا
خواہش رہی نہ غیر دے دیکھنے دی اُوپر اپنے آپ فدا ہویا

غلطی نقطے دی فرق سی معنیاں دا سمجھ وچہ خدا جُدا ہویا
نقطہ جیم دا خ تھیں بدل حسین بخش جُدا خدا ہویا
اللہ بلیا ناہیں پھریا ملک سارا ہن میں سمجھ لیا ایں ڈل آپ اللہ
بھیڑی بندگی عمر برباد کیتی پیا مگر شیطان دے راہ بھُلا

ہُن میں چھوڑ مسیت نصیحت پکڑی دِل لاہیا شرم حیا بلا
حسین بخش آ بیٹھ شراب خانے پیالہ پی شراب ہو مست جھلا
جد جام شراب دا پُور پیتا نشے وچہ کباب بنایا میں
مردار نوں بھُن کباب کیتا لذت شوق دے نال بیٹھ کھایا میں

اکھیں گُٹ ہویاں دل مست ہویا یار سامنے سد بہایا میں
حسین بخش محبوب دے مکھ اُتوں دین مذہب نوں گھول گھمایا میں
ظاہر مسلمانی باطن بے ایمانی نفع ایس تھیں کسے نہ پایا اے
ایسی مسلمانی کولوں ترک کیتی سر عشق دا کفر اُٹھایا اے

قبلہ چھوڑ کے یار دے بُت اگے ہتھ بنھ کے سیس نوایا اے
بُت خانے دے وچہ حسین بخشا بُت وجہ اللہ نظر آیا اے

جد کفر اندر ہس پیر پایا پردہ دین ایمان دا پاڑ گیا
توبہ توب پکار ایمان نٹھا اندر واڑ بیبنوں کنڈا مار گیا
اندر بت خانے بت یار دے نوں متھا ٹیکیا دلوں قرار گیا
حسین بخش پیریں بت دی ڈگیا میں قوت دین ایمان دی ہار گیا

اک عشق دی بال کے کریں پوجا غم دین تے دنی دا سٹنا ہیں
نہ کر نکر نوں کال سو کال دا لانہ کجھ بیجیا تے نہ کجھ کٹنا ہیں
پوری یار دی کر بیت نہ دیویں لوکاں انہاں ہدیاں تھیں کی ڈٹنا ہیں
ٹھگ ٹھگاں دا ٹھگ حسین بخشا جے کر زندگی تھیں نفع کھٹنا ہیں

ملاں کہن کافر کلمے کفر آکھے ایس کفر تو لوں ناہیں عار مینوں
میرا کفر جے یار قبول کیتا ناہیں دین اسلام درکار مینوں
دین چھڈ بہاں یار دا وصل ہووے ایہو دولتاں لکھ ہزار مینوں
حسین بخش نہ مڑاں گا کفر دلوں بھاویں دیہن عالم سولی چاہڑ مینوں

ملاں نت اکا دندے آہینوں پنج وقت نوں پڑھیں نماز میاں
فرض سنت اتے نفل وتر دسن نالے کہن نواں وضو ساز میاں
ہتھ بنھ قبلے ول مکھ کر کے کر رکوع سجود نیاز میاں
حسین بخش اس راہ عشق دے تھیں ملاں تھین ناہیں محرم راز میاں

عاشق عشق دی پڑھن نماز ہر دم کسے وقت نہ کرن قضا میاں
سجدہ بت خانے بت یار دے نوں مذہب عاشقاں وچہ روا میاں
جد ذات الست اذان کہی کلمہ آکھیا ہیں قالو بلیٰ میاں
وضو ساز یا ہیں وحدانیتی دا اس وضو دا بھنڈ رنہ کا میاں
اساں عشق دی اک رکعت نیتی قیامت تیک نہ ہوگ ادا میاں
حسین بخش دعا ایہ منگناں ہاں رہواں وچہ رضا رضا میاں

الف آ ماے گل لا مینوں مینوں جانا پیا پردیس مائے
پنوں ڈھونڈنے نوں کیچم جاونی ہاں گل گھت نے کھلے کیس مائے
سر چھائی پائی تن بھسم لائی گل کفنی پائی جوگن دبھس مائے
اج آخری میل حسین بخشا ونت آونا ناں نہیں ایس دیس ملے

ب بس دھیا دس رکھ جیا کھیڈ ہس دسیا و بلا ٹال سستی
کیچم شہر سنیندڑا دور ایتھوں اوتھے پہنچنا بہت محال سستی
پنوں ہوت بدنیت دی پریت کہی نیک نیت ہو سرت سنبھال سستی
بیٹھ گھت پر دبسی حسین بخشا دکھ سکھ بیٹھی گھر جال سستی

ت تا ہنگ دیدار دلدار دی نے جنتا گھت کے چت اداس کیتا
سکھی وسدیاں ہسدیاں سدیاں نعس سکھ ویکھ مائے جوگن خاص کیتا
خاطر بار دلدار اجاڑ چلی گھر بار اجاڑ کے ناس بنا
اس سک دلدار غمخوار دی نے حسین بخش نائیں سکھی واس کیتا

ث ثابتی صدق یقین سینتی دلوں ہو مومن آکھے لگ دھیا
ماں باپ دا عاق ناپاک جھڑا روز حشر سڑسی وچ اگ دھیا
کہے لگ میرے کیچم وگ ناہیں ننا با جگ کہسی وچ جگ دھیا
پچھے ٹھگ نہ وگ حسین کیچم داغ لا نہ باپ دی پگ دھیا

ج جانی ہاں حق ماپیاں دا ایہہ دس میرے کی دس مائے
گنڈی گھت میرے دل عشق والی گیا طرف کیچم پنوں دس مائے
حال حال گوکاں وال وال میرا وچ جال برہوں گیا پھس مائے

حسین بخش لے چلیا بنھ برہوں بیا وہ نگر لگا گرگس ماہئے

ح

حال نہ حال ونجا موئی جال جان بیٹھی شابا کھٹ دھبا
ماری مت تیری وت وت نینوں لوان مت نہ وت ایہ کٹ دھبا
اج لج رکھیں بر پڑے کج ساڈے کر تنج خیال ایہ سٹ دھبا
حسین بخش ایہ سٹ سر سٹ ناہیں سانوں لوبیاں نال نہ پھٹ دھبا

خ

خبر کی مجھ دی ندھ مائے تن لگے تے حال معلوم ہووے
سکھی دکھی دا حال کی جاندائے غم جاندا ایہو مغموم ہووے
حال سخی دا پوچھئے سخی کولوں ناہیں خبر جو چندرا نشوم ہووے
حسین بخش بدنامیوں عاشقاں نوں ہتھوں عشق دی دسوم ہووے

د

دغا کیتا دغے باز پنیوں دغے باز نخیں باز آ سیئے نی
سرسٹ تینوں گھر سٹ گیا کاہنوں نسدیاں دے مگر نسیئے نی
جوگن ولیں تو دیس پر دیس پھر کے کی کھٹنا ایئں سچ دسیئے نی
لیاک لاں شریک حسین بخشا اسیں شہر اندر کیکر وسیئے نی

ڈ

ذرہ ناہیں سنگ ننگ وی نی سنگ ننگ تھیں اسیں اٹنگ ماہئے
دکھ جالناں تے پنوں بھالنا ایئں ایہو عاشقاں دا رنگ ڈھنگ ماہئے
انگ دا انگ پتنگ نسنگ جالاں سفر سنگ جالاں نی سنگ ملئے
حسین بخش جے سنگ نخیں سنگ رہی کیکر یار لنگاں بناں سنگ ملئے

ر

رب سبب کرجھب تینڈوں سٹے تہر غضب دی سٹ کستی
کڑک کڑک سر کڑکدی تجر جک پوے پھر جک پھڑک مرین جھٹ پٹ سے
لاڑاں نال تینوں پال پال کے نی شہرت جگ اندر لئی بہت سمے
جھگی پٹ ہو بوں ماپے بیٹے نی حسین بخش جوں چوڑ چوپٹ سلسے

ز — زنجیر تقدیر اسیر کیتی ناہیں پیش تقدیر تدبیر مائے
مولا جاندا جان دا فکر ناہیں ایہہ بیان دا ذکر ضمیر مائے
خاطر یار دلدار اُجاڑ جنگل بیلہ بار بہ درویشاں جیہیر مائے
حسین بخش سر پر ظہیر ہو کے بھاویں ہو جاوے لیر لیر مائے

س — سخت کرخت ہے رخت رستے بدبخت نہ تخت دل جل وسیا
تھل وانگ کربل تے جھل جنگل جل بل مر سسی بناں جل دھیا
چھوڑ جھل تے چل دل گھر سستی پیل دیچ ہیکے تر تجن بل دھیا
دیاں مت چھوپے گھت کت چرخہ حسین بخش نہ کریں خجل وسیا

ش — شوق نہ رہیا سہیلیا ندا دسر گئی چرخے سندی کات مائے
ناہیں خوف حیات وفات دا نی ایہو عشق سندی کرامات مائے
سجن وچہ حیات جے جھات پاوے ہے نجات کل دُور آفات مائے
عاشق وچہ وفات حیات رہندے حسین بخش تحقیق بجھ لے بات مائے

ص — صبر کر تینوں دی دوستی تھیں نینوں ایہ فراق کی لگ گیا
ہے کچ بلوچ دل تیرا دغے باز دغا دے کے ٹھگ گیا
شناید سمجھ کیہڑی توم تینوں راتو رات سیتی چھڈ بھگ گیا
حسین بخش کی اوسدے نگر دیناں جھڑا توڑ پریت نے وگ گیا

ض — ضرب لگا نہ بولیاندی مندے بول برے بولیاں اولیاں نی
تینوں شاہزادہ نے پیس شاہزادی کمذات کہیں نہ گولیاں نی
ناہیں دوس تینوں ہوتاں ظالماں تے راتیں بوتلاں انشے دیاں کھولیاں نی
شراب پیال لے گئے حسین بخشا ستی ہئی رہی مایئں ڈوبیاں نی

ط — طعن جہان دے لان کارن تینوں پال بیٹھے اسیں تھل ستی

نفع ایہ ساڈوں پاسے کیہہ سستی کب گئی تینوں دا نفع رہیا
اج لکھ رکھیں پردے کجھ ساڈے اُچی کجھ ناہیں کھٹ جل رہیا
کر عقل سبے عقل حسین بخشا رہیا عقل والا جیتوں گل دبیا

ظ ظلم فراق دا جرن اوکھا کون بال رنڈ پیرا جبال دائے
بنی بال ناہیں میں ہال ہال بال ہائے مینوں خیال جمال وصال دائے
خالق خلق دا رازق رزاق مالک ایسا کون جو سے نوں پال دائے
پالنہار سمنار حسین بخشا اتے لکھی برات نہ ٹال دائے

ع عشق بلوچ دا بال لئے لُٹی کاہنوں چائیاں ایڈ دبیریاں نی
راہ سخت اوجاڑ بگھیاڑ باندر شیراں چیتر بانے واتاں گھیریاں نی
دکھ پاوسیں ستے پچھتاوسیں نوں باز رکھ نصیحتاں میریاں نی
حسین بخش بے رب نوں یاد کریں نشاید آن کرے پھیریاں نی

غ غرق ہیں بحر عمیق اندر ایتھے پیش نہ چل دا زور ہائے
زوک ٹوک کرکے مینوں روک ناہیں نی میں مراں مراں جھنبور ہائے
نی میں جان دیساں نہیں جان دیساں جنہاں باوند بیوں لباوداں موڑ ہائے
پنوں باجھ نہ ہور حسین بخشا سے سخت عذاب جیوں گور ہائے

ف فرض فرماں ماں باپ دائے کیتا آپ فرمان رحمان دھیا
بے فرمان نقصان ایمان کردا ایہو جان فرمان قرآن دھیا
جان جان نادان انجان ہو یوں نہیں کجھ دھیان ایمان دھیا
حسین بخش لے من فرمان میرا رہی امن زبان تے جان دھیا

ق قسم مینوں پنوں خصم دی نی جسم بھسم ملکی بیچ جا وساں گی
بھاویں جان ایمان نقصان موڑے قوال خشخند اپال وکھا دساں گی